

РЕШЕНИЕ

№ 3909

гр. София, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3708** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 145 – 178 АПК, вр. чл. 220 от Закона за митниците.

Делото е образувано по жалба, вх. № 5619/11.04.2023 г., по описа на Административен съд - Варна от: Л. В. Д., О. И. Т., А. С. С., В. В. Приймаченко, М. Ж. В., В. Б., И. В. С., Д. С. З., И. Г. З., всички граждани на У., против издаденото от директора на Териториална дирекция „Митница В.“ РЕШЕНИЕ, рег. № 32-91902/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002761U4/10.09.2022 г., статии №№ 30, 31, 32, 33, 37, 38,40,43,44 и 45. С решението е постановено отнемане в полза на Българската държава, на общо десет броя леки автомобили.

В съдебното производство жалбоподателите не се явяват. Представяват ги упълномощени адвокати А. и С., които: поддържат жалбата; ангажират писмени доказателства в заверен на български език превод, който не бяха оспорени от страна на ответника; претендират възстановяване разноските за водене на делото, съгласно списък; представят допълнително писмена защита.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на обжалвания административен акт; представя писмено становище; желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

Съдът приема за безспорно установени по делото следните факти.

Посредством регистрирана в У. фирма „Американ ауто“ гражданите на У. –

жалбоподатели в настоящото съдебно производство закупили употребявани автомобили, чрез проведен (проведени) търг (търгове) в САЩ. Корабът, превозващ автомобилите не акостирал в предварително предвиденото за това пристанище на [населено място], поради наличието на морски мини в района. Автомобилите бил разтоварени в пристанището на [населено място] – Г., откъдето пристигнали на Митническо пристанище „В. ферибот“. С Декларация за временно складиране № 22BG002007002761U4/10.09.2022 г. (л. 24 от делото), подадена от превозвача Параходство „Български морски флот“ АД, на Митническо пристанище „В. ферибот“ са представени стоки, с пристанище на натоварване [населено място] - Г., описани в общо 170 статии. Впоследствие само 10 от стоките (автомобили), описани в статии с №№: 30, 31, 32, 33, 37, 38, 40, 43, 44, 45 не били оформени в срок, съгласно митническите изисквания, регламентирани с чл. 149 от Регламент (ЕС) № 952/2013 за създаване Митнически кодекс на Съюза, обозначаващ по – нататък в съдебното решение като „МК“, а именно – като „несъюзни стоки“ на временно складиране да бъдат поставени под съответен митнически режим или да бъдат реекспортирани, в рамките на 90 дни. Деклараторът Параходство „Български морски флот“ АД, за който е прието да се явява солидарен длъжник и държател (см. чл. 5, т. 34 от Регламент (ЕС) № 952/2013) посочил като получатели по коносаменти чуждестранните физически лица (жалбоподателите), които от своя страна също не предприели в 90-дневния срок предписаните с чл. 149 от Регламент (ЕС) № 952/2013 действия, като срокът за завършване временното складиране изтекъл на 10.12.2021 г. С писмо от 03.01.2023 г. (л. 33) директорът на ТД „Митница В.“: уведомил „Параходство Български морски флот“ АД, във връзка с подадената Декларация за временно складиране, от 10.09.2022 г., че стоките, в рамките на 90-дневния срок не са поставени под митнически режим, съответно – не са реекспортирани, поради което и на основание чл. 79, § 1, б. „а“ МК за тях възниква митническо задължение; поканил декларатора, в 30-дневен срок да „предприеме незабавно всички необходими мерки за уреждане положението на стоките“ (леки автомобили). В отговор, с писмо, вх. №32-5983/06.01.2023 г. (л. 35) Параходство „Български морски флот“ АД се дефинирало само като превозвач на автомобилите, който е изпълнил „всичките си ангажименти, свързани с транспортирането, уведомяването и декларирането на товара“, с твърдението (неподкрепено с доказателства), че „е уведомило получателите по установения ред, за пристигането на стоките и за техните отговорности по освобождаване“. Тридесет и два дни след получаване отговора на Параходство „БМФ“ АД – на 08.02.2023 г., с докладна записка (л. 36) началникът на Митнически пункт „В. ферибот“ уведомил директора на ТД „Митница В.“, че: 90-дневният срок по чл. 149 МК, по отношение на процесните стоки е изтекъл на 10.12.2022 г.; получателите на стоките „нямат посочен адрес за уведомяване в У., по коносамент, фактура и договор, поради което не могат да бъдат предприети действия по уведомяване и даване на възможност да се представят доказателства за даване на нужното направление“. Върху тази докладна записка неизвестно лице е поставило в горния, десен край резолюция „Г-жа Б. (? - не се чете ясно); Г-жа Д.“. Съдът установява, че един от членовете на комисията, съставила Констативен протокол, рег. индекс 32-77524/27.02.2023 г. (л. 99) е с имена З. С. Д. – началник на Отдел „ФУСРС“ (?) в Агенция Митници. Съставен е Констативен протокол, рег. индекс 32-70577/21.02.2023 г. (л. 98), в който е описано състоянието на десет броя леки автомобили. С вече цитирания Констативен протокол, рег. индекс 32-77524/27.02.2023 г. (л. 99), съставен от 5-членна комисия, като са

изброени имената на десетте украински граждани и е описана изложената до тук фактическа обстановка, е предложено на директора на ТД „Митница В.“ „изготви“ решение за отнемане и продажба на леките автомобили. Издадено е в същия смисъл процесното, оспорено пред Съда Решение, рег. № 32-91902/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002761U4/10.09.2022 г., статии №№ 30, 31, 32, 33, 37, 38,40,43,44 и 45, с което е постановено отнемане в полза на Българската държава, на общо десет броя леки автомобили.

Упълномощеният от жалбоподателите адвокат (девет броя пълномощни на л.л.106-117 от делото) е получил на 28.03.2023 г. (протокол на л. 103) процесното митническо решение, което с жалба от 11.04.2023 г. оспорил пред Административен съд – Варна. Този съд, възползвайки се от „недомислената“ норма на чл. 133, ал. 1, изр. второ АПК е изпратил делото по подсъдност, на Административен съд София – град.

С жалбата: се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на митническото решение, с позоваване на извънредното положение в У., препятствало жалбоподателите да напускат страната си. Обяснено е и се твърди още следното: закупуването на автомобилите възложили на украинската фирма „Американ авто“. Тази фирма ги уведомила, че колите ще бъдат разтоварени на пристанището в [населено място] – Г., откъдето ще бъдат транспортирани до пристанище В., но те може да упълномощят живеещият в Г. Д. З., който има възможност да се заеме с транспортиране до У., като ги освободи от всички митнически формалности; през м. 12.2022 г. З. няколко пъти посещавал България, във връзка с посочените автомобили, като представил на Митница –В. съответните пълномощни, но му било отказано да получи автомобилите; след наемане от З. „български превозвач“, със седалище в [населено място], Област В. извършил „два транспорта с по осем автомобили за У.“, като поел задължение, през месец декември, 2022 г. да транспортира и процесните десет автомобили, но се отказал, заради „масираните ракетни удари в У.“; З. се свързал с митнически агент Н. С. С. – управител на „Артимпекс“ ЕООД – В., който получил през м. 12.2022 г. пълномощни за митническо представителство; през м.12.2022 г., по „обща поръчка“ от страна на деветимата жалбоподатели, на митнически паркинг – Порт В. пристигнали от У. три автовоза, но „поради отказа на митническите власти за да бъде оформен статута на автомобилите за транзит за У., споменатите автовози са си тръгнали на 18.01.2023 г., без да натоварят процесните автомобили“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като съобрази доводите на страните и доказателствата, както и релевантните за случая правни норми, излага следните мотиви.

Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана. По същество е и основателна, но съображенията на Съда се различават от изложените в нея.

Не е спорно, че процесните десет автомобили са доставени от територията на САЩ и са въведени на митническата територия на ЕС, следователно имат митнически статус „несъюзни стоки“, по смисъла на чл. 5, § 22 МК, които били „временно складирани“ (см. чл. 5, § 17 МК). Това означава, че автомобилите за били „временно оставени за съхранение под митнически надзор за периода между представянето им на митническите органи и поставянето им под митнически режим или реекспорт“. В същия смисъл е и императивната разпоредба на чл. 149 МК, с наименование „Завършване на временно складиране“, според която „несъюзни стоки на временно

складиране се поставят под митнически режим или се реекспортират в рамките на 90 дни“. Не е спорно също, че: в рамките на този срок за стоките не е бил оформен съответен митнически режим (чл. 5, § 15 МК) и те не са били реекспортирани от митническата територия на ЕС, до територия на У.; през периода от въвеждане стоките на митническата територия на Съюза, до крайния срок за оформяне на митнически режим, а и понастоящем, на територията на У. се водят военни действия с противник Руската федерация. Спорът в процесния случай е за това: спазили ли са митническите органи правилата за уведомяване на украинските граждани – жалбоподатели (в случай, че такива правила са изрично регламентирани) за: неизпълнение от страна на Параходство „БМФ“ задължението по чл. 149 МК и за солидарното им задължение по същата разпоредба; отговарят ли на действителността твърденията, изложени в жалбата, за: упълномощаване на Д. З. да ги представлява пред Митница – В., във връзка с автомобилите; представяне от Д. З. пред на Митница –В. съответните пълномощни и отказ от страна на Митницата да му предаде автомобилите.

В оспореното Решение, рег. № 32-91902/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002761U4/10.09.2022 г., статии №№ 30, 31, 32, 33, 37, 38,40,43,44 и 45 ответникът се позовава (възпроизвежда съдържанието) на вече споменатата по – горе Докладна записка от 08.02.2023 г. (л. 36), с която началникът на Митнически пункт „В. ферибот“ го уведомил директора на ТД „Митница В.“, че: 90-дневният срок по чл. 149 МК, по отношение на процесните стоки е изтекъл на 10.12.2022 г.; получателите на стоките „нямат посочен адрес за уведомяване в У., по коносамент, фактура и договор, поради което не могат да бъдат предприети действия по уведомяване и даване на възможност да се представят доказателства за даване на нужното направление“. Други мотиви за издаване на решението не са налични. По делото и в административната преписка няма данни териториалният митнически директор да е разпоредил допълнителни проверки за възможност (възможности), посочените в коносаментите украински граждани да бъдат надлежно уведомени за бездействието си, посредством други възможни способи.

Понеже процесното, оспорено решение е издадено по инициатива на митническия орган, то се явява такова, взето, „без съответните лица да са подали предварително заявление“ (см. чл. 29 и по аргумент за противното от чл. 22, § 1 МК). Следователно, по отношение Решение, рег. № 32-91902/09.03.2023 г. се прилагат разпоредбите на чл. 22, §§ 4, 5, 6 и 7 МК. Императивната разпоредба на чл. 22, § 6 МК задължава митническите органи, „преди да вземат решение, което би било неблагоприятно за заявителя (в процесния случай – жалбоподателите), да му съобщят мотивите, на които ще се основава решението, и да му предоставят възможност да изрази своето становище, в определен срок от датата, на която го е получил или се счита, че го е получил. След изтичане на този срок заявителят се уведомява в подходяща форма за решението“. Съдът не открива в Регламент (ЕС) № 952/2013 и в Закона за митниците специални предписания и способи за уведомяването, каквото уведомяване (каза се по – горе) не е било направено от страна на митническия директор, като няма данни и за опит да бъде направено. Не отговаря на действителността обаче изложеното в решението твърдение, че (цитат, запазен словоред и правопис): „гореописаните получатели чуждестранни лица на автомобилите не са имали посочен адрес за уведомяване в У. по коносамент, фактура и договор, поради което не са могли да бъдат предприети действия по уведомяването“. По делото е представено от ответника,

като част от административната преписка, заверено с червен щемпел на ТД „Митница В.“ пълномощно (довереност) на руски език (л. 42), според което първият жалбоподател Д. Л. В. (В.) е упълномощила К. Г. да закупи за нейна сметка автомобил „Т.“, модел „К.“, с посочен VIN, който изцяло съответства на VIN, посочен по т. 1 (стр. 2, л. 22 от делото) на оспореното решение. В същото пълномощно за Д. Л. В. е посочен адрес в У., [населено място], [улица], дом 28, квартал 83, данъчен номер и номер на паспорт – все данни, които идентифицират лицето. Въпреки това ответникът не е положил усилия да уведоми поне това лице, посредством: писмо до адреса, писмо до съответните митнически власти на У. или до местните власти, въпреки наличието на въоръжен конфликт там. В представените от ответника (отново заверени с червен щемпел на ТД „Митница В.“) коносаменти за процесните автомобили са налични имената на украинските граждани (жалбоподателите), за които наистина не са посочени адреси, но е посочено името на грузинската фирма – посредник за вноса на автомобилите (Caucasus Autoimport LTD) I adres na fermata: [населено място] – Г., [улица]. Митническите органи са имали възможност по различни информационни канали да положат усилия за уведомяване на тази фирма, но не са сторили и това. Адвокатът на жалбоподателите представи и неоспорени от ответника: молба от Д. С. З. (л. 157), който е едни от жалбоподателите; разпечатка от и-мейл на Агенция „Митници“ (л. 160), според която молбата от Д. С. З., наричана „писмо“ е регистрирана деловодно с № 32-83728/02.03.2023 г. Съдът констатира, че молбата от Д. С. З. е с дата 02.03.2018 г., но приема, че се касае за писмена грешка, понеже се сочат събития, случили се през 2022 г. С тази молба З. се е идентифицирал като лично заинтересован и като пълномощник на „физически лица от У.“, като е посочил и постоянният си адрес. Митническите органи удобно, за да обосноват крайното си решение са пренебрегнали и тази молба.

Доколкото процесното решение представлява индивидуален административен акт (чл. 21, ал. 1 АПК) за административното производство, свързано с издаването му са приложими нормите на чл. 26, чл. 34, ал. 3 и най-вече – чл. 35 АПК. Изложените до тук мотиви обосновават извод за непълно изясняване от страна на ответника, на фактите и обстоятелствата, свързани с процесните автомобили. На лице е съществено нарушаване на административнопроизводствените правила (чл. 146, т. 3 АПК), което е основание за отмяна на решението.

Този изход на съдебния спор обуславя задължение за ответника да възстанови разноските за адвокатско възнаграждение, на двама от оспорващите – А. С. С., В. В. Приймаченко, за които има доказателства (договор на л. 175), че са заплатили такова, в размер на 2 000 лева. На всички жалбоподатели се дължи и възстановяване на разноските за внесена държавна такса за образуване на делото (90 лева), както и депозит за преводач от руски език на разпитания свидетел С. Ч. – 80 лева. Жалбоподателите А. С. С., В. В. Приймаченко са заплатили на адвоката по 1 000 лева всеки, с оглед на което и предвид чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения Съдът не споделя възражението на ответника за прекомерност.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 172, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба, вх. № 5619/11.04.2023 г., по описа на Административен съд - Варна от: Л. В. Д., О. И. Т., А. С. С., В. В. Приймаченко, М. Ж. В., В. Б., И. В. С., Д. С. З., И. Г. З. - граждани на У., против издаденото от директора на Териториална дирекция „Митница В.“ РЕШЕНИЕ, рег. № 32-91902/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002761U4/10.09.2022 г., статии №№ 30, 31, 32, 33, 37, 38,40,43,44 и 45.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“ да възстанови: на Л. В. Д., О. И. Т., А. С. С., В. В. Приймаченко, М. Ж. В., В. Б., И. В. С., Д. С. З., И. Г. З. разноските за водене на делото и депозита за преводач, в общ размер на 170 лв. (сто и седемдесет лева); на А. С. С. и В. В. Приймаченко заплатеното възнаграждение за един адвокат, в размер на общо 2 000 лв. (две хиляди лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

Настоящото решение е оригинално творение на подписалия го съдия и ползването му не се толерира.